Ч. 240. Второк 5 падолиста (23 жовтня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Авдиенция пп. міністрів у Цісаря. — Війна на Балкані.

Часописи подають таку вість про авдиенцию польских міністрів у Цісаря:

„Вчера дня 1-го падолиста явили ся у цісаря на специяльних авдиенциях оба польскі міністри Залеский і Длуґош. Авдиенция мін. Залеского тревала годину, мін. Длуґоша пів години. Покликане обох міністрів в так важній хвили, коли рішае ся судьба европейского мира а з нею і польске положене, мае велике значінe. Вчерашні авдиенциї ще раз доказали, що відносини монарха до польского народа як найприхильнійші. Подробиці авдиенциї дійстно вкриті тайною і оба міністри цілком про них мовчать. Але ми вспіли дізнати ся, що вислід авдиенциї під кождим взглядом вдоволяючий. Цісар, який дуже добре виглядае, слухав з великим заціkавленем слів і виявив цілковите зрозуміне і прихильність для всіх справ, що в такій важній хвилі обходять польский нарід. Треба догадувати ся, що предметом авдиенциї, крім економічного положеня Галичини, були і инші справи внутрішної і заграничної політики. Міністри представили певно становище польского кола супротив теперішної ситуациї, а сей коментар покривав ся в вчерашною промовою презеса кола н. Лея. Ще один важний момент нотуємо як поголоску. Цісар говорячи про міжнародне положене, висловив пересьвідчене, що події на Балкані не заколотять мира в Европі і не спровадять дальших непорозумінь. Сї цісарскі слова покривають ся з більше разів висловлюваним бажанем цісаря, щоби Австрия не дала втягнути ся у вир якоїсь военної заверухи".

З поля балканьскої війни надійшли вчера і нині лиш скупі вісти і то з турецкої сторони. З них виходить, що Туркам удало ся відперти похід Болгар і що відбили назад місцевости Ліле Бурґас, Ескі Баба, Бунар Гіссар. На правдоподібність тої вісти вказують донесеня з инших жерел, що на поміч Болгарам спішать сербскі полки з Македониї, які вже перед чотирма днями переїздили зелізницею через Софію під Адриянополь. Грецка фльота займила кілька дальших островів на Еґейскім мори і висадила войска в пристани Дедеаґач, у відки іде зелізниця до Константинополя.

Політичною подією великого значіня є передовиця в півурядовім „„Fremdenblatt-i", що обговорює будучі відносини Австро-Угорщини до Сербії. Ся статя мае ціхи офіцияльного становища; висьвітлюе она в знаменний спосіб зміну поглядів в рішаючих кругах монархії на основи відносин в найблизшій і дальшій будучині між Австро-Угорщиною і Сербією. Згадана статя зачинае ся від сконстатованя з признанем, що сербска публична опінія починае відзивати ся приязно, можна сказати, прихильно про Австро-Угорщину. Се новий тон в Сербії, тон, до якого Австро-Угорщина не привикла і котрого в послідних роках в Сербії не чула. Рівночасно уважае „Fremdenblatt" за відповідне пригадати і підчеркнути, що Австро-Угорщина ніколи не поводила ся неприхильно і неприязно супротив Сербії. Противно, Австро-Угорщина робила все і не занехала нічого, аби уможливити істнованє добрих сусідских взаємин. Тому на сей поклик, що виходить з Сербії на адресу Австро-Угорщини, ся остатна заявляе, що по еї гадці нема найменших перешкод, що унеможливлювали би привернене попередних відносин. Австро-Угорщина була все прихильна балканьским народам, цікавила ся та розуміла їх розвиток. Доказом того добрі відносини між Австро-Угорщиною і Болгарией в послідних літах. Також і для Сербії була і є Австро-Угорщина все прихильно настроєна. Тому надіють ся, що Сербія відповідно се зрозуміє і увзгляднить австро-угорский інтерес, а в данім разі докаже се ділом.

До „Prager Tageblatt-у" доносять з добре поінформованого жерела, що Австрия не числить на територияльні добичі та що вдоволить ся торговельно-політичними привілеями, які їй Сербія хоче признати. Хочуть взяти за примір манджурску зелізницю. Манджурска зе

---

28)

В новочаснім Вавилоні

або

Париж, его займавости і житє в нім

(Написав К. В.)

(Дальше).

Для чужинця, що мав би охоту поїхати до Парижа і придивити ся его займавостям та пізнати житє в нім, безперечно цікаво знати, чи справді в Парижи небезпечнійше як в инших великих містах европейских. Можна би на то відповісти, що може й так, але й зараз треба додати, що тамошна сторожа робить, що лиш в еї силі і як би еї збільшено, то она би ще успішнійше ділала.

Париска сторожа безпечности, звана звичайно деинде поліциєю, ділить ся на три ґрупи. Перша з них, звана під назвою „сержан де віль" — „sergeants de ville" — що по нашому значило би дословно „фельдфеблі міста", то поліцияни в темних уніформах, котрих есть 8.000 мужа. Друга ґрупа, то ніби справдешна сторожа безпечности, бо таку мае назву „service de sûreté" — „сервіс де сюрете" — „служба безпечности", котра складае ся в 950 неуніформованих урядників, а наконець третя ґрупа, так звана „републиканьска ґвардия", зложена з 3000 мужа, котрої хороші мундури кождому чужинцеви зараз впадають в очи. Ся третя ґрупа то щось в роді нашої державної поліциї войскової, яка приміром есть і у Львові. Париска републиканьска ґвардия зачисляе ся до армії, а еї обовязком есть помагати тамтим двом ґрупам удержувати порядок і спокій в місті.

Отже ті поліцисти при мірній платні, котра пересічно не переходить 2.000 франків річно, сповняють свій обовязок і чужинець не мае причини жалувати ся на них. Коли же мимо того на улицях Парижа не так безпечно як по инших великих містах, то причина того лежить в лихім осьвітленю улиць міста, а відтак і в тім, що париска публика замість ставити ся по стороні поліцая, ставить ся найчастійше по стороні злочинця.

Мимо того сьмішно було би говорити про небезпечність на великих бульварах, в сторонах коло опери або Лювру. Небезпечно есть лиш у всіх частях міста на сході, а в ночи на подальших бульварах. Тут розбишацкі напади і бійки на ножі на порядку дневнім, а чужинець, котрий в ночи сюди переходить, мае всяку причину стеречи ся. Загальним правилом в Парижи навіть і на инших передмістях есть пізно в ночи не мішати ся до ніякої суперечки, не слухати ніякої сварки, ані не відповідати хоч би й як чемно поставлене питане, бо то буває звичайно початок до якогось нападу. Хто 'держить ся тих правил, може бути певний, що нічо ему не стане ся, хиба що стрітила би его якась нещаслива пригода.

Републиканьскі сьвята в Парижи.

То річ певна, що нігде і ніколи на сьвіті не було такого масового народного сьвята як дня 14 липня 1790, першого дня занятя Бастиллї. Було то так зване сьвято федерациї а его обходжено на Марсовім поли, напроти войскової школи, там, де нині стоїть вежа Айфля. Тодішний прямокутник сеї площі один кільометр довготи а пів кільометра ширини надавав ся якраз на торжество, на котре Париж запросив делеґатів всіх громад Франциї, котрі й дійстно явили ся, щоби обходити народне сьвято на память відзисканої свободи. Вже на кілька місяців перед тим тисячі робітників приготовляли площу до того торжества, ставили трибуни і робили підвисшеня. Аж ось розійшла ся чутка, що робітники не скінчать своєї роботи а множество чужинців, які з'їхали ся до Парижа не будуть нічого видіти. Отже Парижани впали тоді на гадку, яку могло їм піддати лиш тодішне одушевлене: сам Париж взяв ся до роботи і приготовив Марсове поле. Вісімдесять тисячів людий всі станів і кляс не виймаючи і жінок взяли ся до рискалів, лопат і тачок; робітник побіч посла, оперова артистка побіч перекупки копали землю і возили тачками та обсаджували дерном. Сьвященики, войскові і колишні шляхтичі помагали при роботі і площа була ще на час готова. На середині виставили величезний олтар, перед котрим Таль-

лізниця іде через росийску і японьску територию, та не підлягає ані першому ані другому правительству, але є екстериторияльною та підлягає специяльній комісиї. Тим способом уладжено би зелізницю Скопліє-Солунь та піддало би ся єї окремій комісиї.

„Vossische Ztg." доносить з Триесту, що австрийско-угорска ескадра дістала приказ стати в поготівлю, бо в Царгороді може прийти до різнї християн.

З Царгорода доносять до „N. fr. Presse": Міністер заграничних справ Норадунґіян говорив таке:

„Поголоски поширювані про різні християн не є нічо инше як тенденцийні видумки. Ні в Солуни ні в якійнебудь иншій місцевости не загрожує небезпечність для житя християн. Правительство цілком сьвідоме, що підбурюваня против християн европейскі великі держави не приняли би мовчаливо. Але хто може повірити, що Туреччина в сій важній хвилї хотіла би настроювати ворожо для себе Европу? Поробило ся найповажнїйші запорядженя, щоби здержати всякі надужитя або зараз їх придусити. Годі заперечити, що населене дуже роздратоване, але се роздратоване не звертає ся против християн, що живуть в Туреччині. Не було ніяких масакр, нема також небезпечности таких надужить. Заявляю се цілком виразно в офіцияльній формі".

Звістний молодотурецкий проводир др. Різа Тевфік бей перестерігає в „Ікдамі" перед надужитями против християн. Коли Турки виступили би ворожо против християн, то повстала би небезпечність, що війна чотирох балканьских держав перемінила би ся в европейску війну против Туреччини. Релїґійна війна була би великим нещастєм для Туреччини.

„Біржевія Відомости" подають інтерву з міністром заграничних справ Сазоновом, який говорив: Відказувати Австро-Угорщині інтересів на Балкані було би те саме, що замикати очи на дійстність. Балканьскі держави самі видали воєнний клич, що не розходить ся їм о територияльні добичі на отоманьскій державі і се також було вихідною точкою нашої виміни гадок з віденьским кабінетом. Мушу додати, що богато улекшила менї задачу прихильність ґр. Берхтольда, з котрим від хвилї его постійного побуту в Петербурзі удержуємо добрі зносини.

На запит, чи по війні удасть ся удержати засаду ненарушимости турецкої териториї та чи в европейскім концерті по заключеню мира не грозить поважна ріжниця гадок, відповів Сазонов: „Сподію ся, що ні".

Публична опінія починає числити ся з несподіваним вислідом війни. У Відни дає ся запримітити більше зимної крови в оцінці положеня. На перше місце висувають ся економічні інтереси Австро Угорщини, котрих істнованя ніхто не заперечить. Ті інтереси можна цілком заспокоїти без шкоди для Славян.

Також справедливі інтереси прочих держав можна увзглядняти. Росийскій дипльоматиї закидають, що підчас виміни гадок між европейскими кабінетами занадто акцентувала миролюбивість Росиї ізза сего, начеби ми до війни не були готові. Сей закид не заслугує навіть на те, щоби его збивати.

Миролюбивість Росиї не значить, немов би за всяку ціну Росия хотіла мира. Про те, щоби росийска армія не була готова, росийска дипльоматия не могла говорити, бо то не відповідає дійстности. Росия вірна своїй традициї опікунки балканьских держав; ті самі традициї плекає росийска дипльоматия. До осягненя практичних вислідів конечні конкретні практичні запорядженя, а на нічо не придасть ся блукати в сферах фантазиї.

Новинки.

Львів, 4 падолиста 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** уділяє почавши від вчера дня 3 падолиста звичайних авдиенций, котрі з причини его недуги мусїли бути на якийсь час перервані.

— **Конкурс.** В цїли надана стипендийної запомоги в квоті річних 60 К фундациї ім. о. Стефана Качали розписало ц. к. Намістництво з реченцем вношеня подань до 15 грудня 1912. О ту запомогу можуть убігати ся убогі а морально ведучі ся ученики гр. к. релїгії, рускої народности котрі учать ся купецтва в Тов. „Народна Торговля" у Львові або в инших торговлях християньских у Львові, або котрі учащають на науку до Академії Торговельної у Львові. Право першеньства мають ученики „Народної Торговлі". Подання заосмотрені в метрику уродженя, сьвідоцтва науки, убожества і моральности, мають бути вношені до ц. к. Намістництва в реченци конкурсовім а то кандидатами побираючими науку в Народній Торговлї у Львові на руки дирекциї тої інституциї, кандидатами побираючими ту науку в иншій торговли християньскій на руки своїх роботодавців, а учениками Академії торговельної на руки дирекциї тої Академії.

— **Самоубийство.** В четвер по полудни відобрав собі жите вистрілом з револьвера Бол. Крушельницкий ем. ст. комісар зелїзниць державних літ 65, замешкалий при улици сьв. Николая ч. 7. Причиною самоубийства стала ся довголїтна невилїчима недуга.

— **Народна Торговля** виплачує членам, по мисли рішеня загальних зборів, дівіденду від уділів в висоті 6 прц. Дівіденду побрати можна за предложенєм уділової книжочки так в централї у Львові, як рівнож в складах стовариш. — Непобрані дівіденди за рік 1910/11 зістали з нинїшним днем дописані до уділів по мисли постанови §. 63 статута.

— **Турецке войско у Відни.** В суботу приїхало з Плевля в новобазарскім санджаку, котрий тепер забрали Серби і Чорногорці, 400 турецких вояків і 20 офіцирів турецких. Була

ран (Talleyrand), епископ з Отен (Autun) в сослуженю 400 сьвященників правив Службу Божу і зложив присягу на конституцию. Відтак присягали король, королівска родина, народні збори, делеґати провінций а передовсім Ляфает яко проводир національної ґвардиї і яко справдешний герой того дня. Він причепив тоді королеви перший раз біло-червоно-синю кокарду, національну краску французку, яка того дня зродила ся.

Одушевлене сего торжества більше вже не вернуло ся. Вже коли в слідуючім 1791 р. обходжено се торжество, настрій був зовсім инший; правда, що на короткий час перед тим втік був король до Варен (Varennes). Від початку 1793 прийшли „горожаньскі" сьвята в уряду під артистичний провід маляря Давида. Провідною гадкою народних сьвят в часї революциї було завернене назад до природи. Що се було в суперечности з дійстности, показало народне сьвято устроєне Давидом дня 10 серпня 1793 (перші роковини поваленя монархії), котре артист назвав „сьвятом відродженя", підчас коли єго менше запаморочені ровесники називали се сьвято „сьвятом тих, що пють воду".

Сьвято се обходжено на розвалинах бастилї а на середині площі бастилї піднимала ся, як то тепер було в звичаю, статуя природи, представляюча фонтану, з котрої грудий вода витікала. Та вода означала відроджене народу і всї присутні мали єї пити, але в першій лінії були призначені до того 86 комісарів яко заступники департаментів, котрих в сій цїли запрошено.

— Чей же не схотять давати нам пити париску воду?! — сказав один з тих комісарів, котрий зовсім не цінив собі високо пити в Парижи воду. Париска вода вже тоді мала злу славу. Коли сьвято розпочало ся гимном до сонця, відспіваним оперовим хором, виголосив тодішний президент конвенту Героль де Сетель шумну бесїду до природи, в котрій увіряв, що при єї сьвятій груди нарід француский віднаходить знову свої права. Хор старців з розпущеним сивим волосєм (а хто его не мав, той убирав перуку) пив відтак з кубків старосьвітскої форми воду і величав природу. Але маси народу запивали ся прочу часть дня по шинках на Фобурж Сент-Антоан а старцям, депутатам і сьвяточним бесїдникам полишали то щастє пити чисту воду.

Одним із найдивнїйших а заразом і найвеличавійших сьвят, які обходила революция в Парижи, було сьвято „Etre suprême" (Етр сіпрем) — „найвисшого єства", котре обходжено дня 20 преріяля (після републиканьского календаря або 10 червня) 1794 р. Сьвято се мало заразом і велике політичне значінє, бо оно служило за доказ найвисшої власти Робеспієра і его приятелів, котрі в той спосіб протестували проти атеїзму яко віри аристократів та обходили так свою побіду над безбожною комуною, котру заступав Гебер та над атеїстом Дантоном. Але не треба собі гадати, що коли обходжено сьвято найвисшого єства, що се вже значило християньского Бога; ні то Французи а специяльно Робеспієр придумали собі були свого иншого бога, бога природи і Робеспієр від того дня почув ся незвичайно гордим, бо єму здавало ся, що він став ся основателем нової віри. Тота гордість довела его остаточно до того, що він в шість неділь опісля мусїв разом з 22 своїми товаришами покласти голову під ніж ґільотини. Кажуть, що на се сьвято зібралось було на Марсовім поли і в Тільрийскім городі сто тисячів людий. На середині Марсового поля зроблено штучну скалу, обсаджену деревами і корчами, що служила за олтар а коло неї поставлено на високім стовпі статую представляючу „найвисше єство" в виді голого чоловіка з бородою. Цілий конвент, попереду котрого ступав Робеспієр в синім фраку з китицею цьвітів і колоса, був на сім торжестві; оперові хори співали знову гимни сим разом в честь „найвисшого єства". В Тільрийскім городі мав відтак Робеспієр підпалити ґрупу, що представляла „атеїзм", окружений „пороками" і загрожений „мудростию". Се артистичне підпалене не удало ся. „Атеїзм" і „пороки" не хотїли займити ся, зато зачала на добре горіти „мудрість". Дехто дотепний зачав собі з того робити жарти, не зважаючи на то, що то було би для него дуже небезпечно, як би то був Робеспієр почув; був би его певно записав до тих тайних списів тих, що мали бути страчені ґільотиною, а котрі то списи що до нинїшного дня переховують ся в національнім архіві.

Оріґінальне торжество обходив Париж дня 24 січня 1793 р. в три дні по страченю короля Людвіка XVI. Того дня на площі Вандом виставлено на високім підвисшеню домовину з тілом убитого перед кількома днями якимсь роялїстом Лепелетієра. В чотирох рогах домовини уставлено канделябри, в котрих горіло кадило а тіло лежало в домовині до половини голе, щоби було видко дуже широку рану. На чорнім сукні, котрим були вкриті ступені підвисшеня, лежав меч відобраний убийникови і закровавлена одіж убитих. На сім торжестві був цілий конвент, співано гимни, а президент конвенту Рабо вложив погибшому дубовий вінець на голову.

Трета република на щастє знає урядово лиш одно народне сьвято в Парижи а то в день 14 липня, в роковини занятя бастилї. В той день відбувають ся в Парижи штучні огнї, танцї на рогах улиць і т. д. День 14 липня став ся справді демократичним сьвятом, в котрім беруть участь всї кляси населеня; того дня веселять ся і запивають ся всї Парижани а на бастилї ніхто й не згадує.

(Дальше буде).

то часть залоги згаданого міста, котра побачивши що не вдіє нічого, втекла по кільканайцяти днях борби на австрийску територию. Войско то задержалось лиш кілька годин у Відни на двірци, де турецким воякам ескортованим австрийскими вояками дали в маґазинах попоїсти а офіцири турецкі пішли до реставрациї на двірци. Реставраторови заплачено за стравунок (зупа, мясо і ярина) 315 К. О год. пів до 12 від'їхала одна часть турецкого войска до Знайму, а друга до Райхенберґа. Після постанов межинародного права мусять турецкі втікачі позістати на австрийскій териториї аж до кінця війни. Вояки будуть приміщені в касарнях а офіцирам буде дана повна свобода руху за зложенем слова чести, що з місця свого побуту не видалять ся самовільно. Офіцири на час свого побуту в Австриї будуть побирати таку платню як австрийскі офіцири, а вояки дістануть таку саму платню і стравунок як австрийскі вояки. По скінченю війни турецке правительство буде мусїло всї ті кошти звернути.

— **Зьвірство, яких мало.** В цегольни Юл. Бара у Львові допустили ся два зарібники, батько і син, Станислав Адамский і его син Михайло зьвірского злочину, котрого жертвою став ся другий зарібник Іван Сидорович, чоловік честний, працюючий тяжко на хліб насущний. Сидорович вже від кількох літ працює в цегольни Бара. В суботу рано прийшов він трохи вчаснійше як звичайно, а маючи станути до роботи аж за годину, вліз до цегольняного горна — печи де випалюють цеглу, щоби трохи загріти ся. По хвили задрімав, не прочуваючи, в якій страшній знайде ся небавком небезпечности. Згадані оба повисше Адамскі побачивши Сидоровича сплячого в печи, вкинули до печи соломи і підпалили, а самі повтікали. Від горіючої соломи займило ся одіне на сплячім і внаслідок того попекло его страшно, особливо на лици і руках. Нещасливого відставлено до шпиталю, а злочинців, котрі мешкають в Козельниках, пошукує полиция. Що спонукало їх до такого страшного зьвірства, поки що не знати.

Телеґрами.

Відень 4 падолиста. Є. Вел. Цїсар виїхав нині в полудне до Будапешту.

Відень 4 падолиста. Перша дивізия ескадри, а то боєві кораблі: „Архікнязь Франц Фердинанд", „Радецкий", „Зрінїй" разом з кружляком „Адмірал Спавн" і торпедовцями „Шарфшіце" і „Ускоке" відплили до Леванта в цїли охорони австро-угорских горожан.

Берлин 4 падолиста. З Константинополя доносять урядово, що армія турецка мусить уступати ся на лінію Чатальджа. (Місто Чатальджа єсть віддалене від Константинополя 50 до 60 кільометрів, більше менше так як Судова Вишна або Ходорів від Львова — Ред.).

Петербург 4 падолиста. До Петерб. Аґентиї доносять з Константинополя: Болгари відзискали Чорлю. Турки в неладї уступають до Константинополя.

Льондон 4 падолиста. (Б. Райтера.) З Константинополя доносять: Відворот Турків на лінію Чатальджа був наслідком надзвичайно убийчої борби на полудни в Ліле Бурґас. Войско турецке ставило геройский опір, мусїло однак остаточно уступити перед огнем болгарскої артилериї, котрої ділане було страшне. По стороні турецкій мало згинути 20 тисячів людий. Турки старають ся всіма силами, щоби в Чатальджи впорядкувати знову своє войско в цїли ратованя столицї.

Константинополь 4 падолиста. Порта оголосила слідуючий комунікат: Шанси війни суть змінні, не єсть можливим всюди сейчас побідити. Нарід, котрий пустив ся на війну, мусить поносити всякі наслідки. Побіда не повинна викликувати гордости, ані брак щастя наповняти розпукою і трівогою, як то бувало в борбах з чотирома державами. Войско отоманьске боронить ся успішно в сторонах Скодару і Янїни. Розуміє ся само собою, що ми постановили боронити після сил до крайности інтересів вітчини.

Константинополь 4 падолиста. Після певних інформаций з кругів зближених до правительства борба під Ліле Бурґас скінчила ся страшною поражкою Турків. В болгарских рядах добачено богато 17-лїтних рекрутів. Турки боронили ся, але мусїли уступити по страшенних стратах, бо з 90.000 людий около 40.000 погибло або зістало зранених. Також страти Болгарів мають бути величезні. Турки уступають ся до Чатальджи. Головну кватиру перенесено до Гаденкеї.

Константинополь 4 падолиста. Одна з часописий доносить, що великий везир а відтак міністер справ внутрішних приймили ґен.-директора полициї і дали ему вказівки що до обовязків полициї в теперішній хвили. Правительство вхопило ся запобігаючих зарядженья в цїли удержаня порядку особливо на Пері. Богато шкіл замінено на шпиталї.

Льондон 4 падолиста. З Константинополя доносять: Порта просить держави о їх услуги в цїли здержаня воєнних кроків і розпочатя переговорів мирових.

Константинополь 4 падолиста. Держави постановили вислати до Константинополя ще по однім корабли воєнним.

Атини 4 падолиста. Греки здобули під Єнїдже 14 пушок.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).